

Évközi 25. vasárnap

Mt 20,1-16a

„Rossz szemmel nézed, hogy jó vagyok?”

Jézus talányos története a szőlőmunkásokról sok fejtörést okozott a magyarázóknak. Kétségtelen, hogy akkor született, amikor Jézus az üdvösséget maguknak kisajátító zsidóknak beszélt. De az is vitathatatlan, hogy a szerző nem az emberi méltányosság szabályaiból indult ki, amikor megalkotta a történetet. Ezt a két megjegyzést azért kell előre bocsátanunk, mert különben alapvetően félreértjük a példázatot. Az első kettőhöz még érdemes hozzáfűzni egy harmadikat is: az egyház megőrizte ezt a történetet, mert gyakran megkérdezzük, aki egy életet elherdált, és a végén megtért, vajon üdvözül-e?

Az első két felvetés történeti, ezért csak azoknak érdekes, akik a szöveg keletkezéstörténetével foglalkoznak, de a harmadik mindannyiunk számára érdekes, ugyanis felveti azt a kérdést, vajon Isten miként egyeztetni össze nagylelkűségét az igazságosságával?

Ezt sok esetben megkérdezik a vallásos életet élő emberek, akik látják, hogy mások könnyelműen élnek, mert úgy vélik, a végső gyónással egy pillant alatt mindent rendbe tehetnek. Valójában az erkölcsi törvények kényszere alatt élő emberek sóhajtozása ez a kérdés a végső fizetségről a látszólagos szabadságban élő emberek kötöttség nélküli élete után. Mindaddig, amíg a vallási törvényekben kötelességet látunk, mindaddig, amíg ez az elkötelezettség nem járja át a szívünket, hasonlítunk a zúgolódó munkásokhoz, akik nem értik, az utolsó órában érkezett miért kaphatja ugyanazt a jutalmat, vagyis az üdvösséget, mint ők, akik kezdettől fogva helyesen éltek.

Talán, akik már voltak munka nélkül, éltek bizonytalanságban, azok tudják, mit jelent ez a szabadságra ítélttség, vagy mit jelent a tétlenség kínja. Szívesen viselné az ember a nap hevét, csak tudná, hogy a végén „bért fog kapni”. Nehéz egész nap a tétlenség, a feleslegesség, az értelmetlenség érzésével szembesülni.

A hívek sok esetben haraggal tekintenek a hitetlen, könnyelmű emberekre, mintha irigykednének rájuk. Aki a mindennapi munka, a vallási kötelesség terhe alatt él, nehezen tudja elképzelni a kötöttség nélküliek gyötrelmét. Hajlamosak vagyunk arra, hogy a más

életét könnyebbnek lássuk, mint a magunkét. A mi gyötrelmeinket közvetlenül érezzük, a mások nehézségét pedig csak akkor, ha van beleérző képességünk. Mindenesetre a történetbeli gazdának volt. Sőt akkor is ragaszkodott ehhez, amikor rossz szemmel nézték, hogy ő jó, vagyis az emberi méltányosság szabályai szerint indokolatlanul, sőt igazságtalanul nagylelkűnek tartották. De Isten, akit a történetbeli gazda viselkedése megjelenít, nem úgy tekint a bűnösökre, mint mi, hanem visszavárja őket a legutolsó pillanatig. Ez nekik jó hír, valamint nekünk is, akik talán vallási gyakorlataink alapján magunkat kiváltságosoknak tartjuk. Ezt a történetet ugyanis eredetileg sem értették meg azok, akik magukat az üdvösség kizárólagos tulajdonosainak tartották. Ma is ezek nem értik meg, a bűnösök pedig alig merik remélni, hogy mégis így van. Pedig ez áll az evangéliumban.

A tétlen szőlőmunkás imája

Jézusom! Hálat adok neked, hogy feltételek nélkül elfogadsz engem. Hogy tudod, hozzád tartozom, és nem mondasz le rólam. Hálat adok, hogy kegyelmed halálom napjáig ingyenes, hogy teljes jószágomban nem hiányosságaimat kéred számon tőlem. Hálat adok, hogy számodra nem veszhetek el soha, ha el is fordulok tőled, te akkor is rám találsz. Nem akkor jössz, ha várom, hanem ha nem számítok rá.

Csendesen átölelsz, befogadsz határtalan szeretetedbe.

Elhiszem, hogy a szemedben nem létezik a rossz, csak az örök lehetőség, hogy bennem élve, általam kifejezd magad. Szólj rajtam keresztül, nyilóánulj meg bennem, hogy többé már ne én legyek a fontos, hanem csak te.

Segíts, hogy közvetítem jelenléted a világban. Amen.